

Efter de mange års adskillelse mellem Øst og Vest har vi nu en historisk chance for at forstærke fællesskabet og forene de europæiske lande, og euroen er et naturligt led i det. Det er vores mål, det er vores vision.

Og vi ser også euroen som et led i dette at give os europæere en stærkere stemme i det internationale samfund, fordi vi ved at stå sammen i Europa også står stærkere, når der skal føres internationale forhandlinger om økonomi, og i det hele taget, at vi i det internationale økonomiske samkvem kommer til at stå stærkere, når vi står sammen i Europa, end hvis vi er splittede.

Så er det også en vigtig vision for os med euroen, at vi én gang for alle får afskaffet devalueringer som redskab i den økonomiske politik. Jeg er dybt, dybt uenig med dem, der mener, at det redskab skal vi endelig forbeholde os til særlige situationer, for det at nedskrive en valutas værdi som led i den økonomiske politik er usolidarisk politik, er asocial politik.

Det er usolidarisk, fordi det at nedskrive sin egen valutas værdi er at stjæle handel fra naboerne, er at eksportere arbejdsløshed til naboerne, er i det hele taget at vælte problemer over på naboerne i stedet for selv at løse dem.

Og det er asocial politik, fordi det at forringe en valutas værdi er det samme som at stjæle penge fra folk, er det samme som at suge købekraften ud af menneskers indkomst, for når man forringer penges værdi, så fører det til stigende priser, og hvem rammer det i særlig grad? Det rammer de svageste i vores samfund. De, der har penge nok, kan altid placere dem, så de er beskyttede mod inflation, men de svageste i samfundet kan ikke, og derfor er devalueringer usolidariske og asociale, og derfor er det en god ting med euroen én gang for alle at få det redskab afskaffet i den økonomiske politik, i hvert fald i de lande, der tilslutter sig euroen. Det er også en fordel for Danmark.

Og endelig er det en vigtig vision med euroen, at vi på den måde får skabt, skal vi sige mere hensyntagen til hinanden i den økonomiske politik, at vi får lagt nogle rammer og nogle regler for økonomisk politik, som betyder, at et enkelt land ikke bare kan føre sig frem på en sådan måde, at det vælter problemer over på naboen. Alt dette er vore mål, vore visioner, med et ja til euroen.

Over for det står så en nejside, hvis argumenter og alternativer overhovedet ikke hænger sammen.

Tag Enhedslistens nej: Vi fik jo forleden under debatten her i Folketinget bekræftet af hr. Frank Aaen, at Enhedslisten bestemt ikke mener, at det er fornuftigt, at kronen er bundet til euroen, og at Enhedslistens politik er, at kronen skal løsgøres fra bindingen til euroen, at kronen skal flyde frit. Det er Enhedslistens nej. Det kan man så kalde et klart og konsekvent nej, men befolkningen fortjener da i hvert fald så også at få oplyst, at det er det, der er Enhedslistens mål.

Så har vi SF's nej: Det er et andet nej, for SF siger, at partiet ønsker, at kronen fortsat skal være bundet til euroen. Men det er jo så til gengæld et nej uden mening og perspektiv for Danmark, fordi det, SF derved siger, er ja til alt det økonomiske, der ligger i euroen, men det, SF siger nej til, er den indflydelse, der ligger i at være med ved det bord, hvor beslutningerne bliver truffet.

Det, SF springer let og elegant hen over, er, at afstemningen den 28. september jo ikke drejer sig om, hvorvidt euroen skal eksistere eller ej. Hvad enten det bliver et ja eller nej den 28. september, så er euroen der også dagen efter.

Nej, det, vi skal tage stilling til i Danmark, er alene: Skal Danmark ind og have indflydelse på euroen, eller skal Danmark fortsat stå udenfor og bare passivt følge euroen? På det punkt har SF ikke givet noget svar med perspektiv.

Så har vi jo fru Pia Kjærsgaards nej: Se, indtil for nylig troede jeg jo, at det nej var et nej baseret på – som der står på Dansk Folkepartis hjemmeside – at hvis vi siger ja til euroen og afskaffer kronen, så betyder det, at så afskaffer vi Danmarks selvstændighed og frihed. Vi måtte forstå på Dansk Folkeparti, at det simpelt hen var selve den danske nations selvstændighed, der stod på spil. Men så forleden udtaler fru Pia Kjærsgaard til Jyllands-Posten, at sådan var det alligevel ikke ment, for hvis det i løbet af en årække skulle vise sig gunstigt for Danmarks situation, så kunne vi tilslutte os euroen. Det vil jeg ikke afvise, siger fru Pia Kjærsgaard.

Jeg må da nok sige, at hvis det var alvorligt ment i første omgang, at det er selve nationens eksistens, der står på spil, så er det da meget svagt, at det, Dansk Folkeparti så alene nu går ind for, er sådan et vente og se-forbehold. Det hænger ganske enkelt ikke sammen.

Så har vi endelig hr. Keld Albrechtsens nej, hvor han vil forbeholde sig muligheden for at devaluere af frygt for, at vandstanden i havene kan stige så meget, at Danmark ikke længere er et ideelt sted at bo. Og hvis Københavns Luft-